Людей ідеальних нема.

Людей ідеальних нема.
Якщо такі з’являються - ти не достатньо добре їх знаєш.

У світі повно добра,
та в дисбалансі ти нічого на залишиш:

не почнеш стосунки ти сама,
як так само сильно їх не колишеш.

thoughts, the thoughts…

All day and night
No sleeping right,
No hugging tight
Without guide,
And thoughts and thoughts
And thoughts and thoughts
‘bout future, past,
Past, future, present.
Your brain‘s too fast,
Your memory which you can‘t strengthen
And thoughts and thoughts
And thoughts and thoughts.

Your eyes can‘t hold that
After saying you‘re „not bad“
While getting a lot more fat,
So you hide your eyes under a cap
And thoughts and thoughts
And thoughts and thoughts.

You start hating everything beloved
And so decides even your gut
‘cause eating healthy is now hard
Just like listening to your heart
And thoughts and thoughts
And thoughts and thoughts.

You are looking at the photos
Trying to remember all the convos
As you begin to feel your toesOr, to be accurate, how all the feelings pause
But not the thoughts, the thoughts,
The thoughts, the thoughts

Everything has it‘s start and ending
Just like everything that‘s ever trending
And items like the ones from Fendi,
Versacé, Gucci or a simple candy
But not the thoughts, the thoughts,
The thoughts, the thoughts.

I could continue this forever
Changing topics as it does the weather
Until I know the meaning of „together“,
Until from ruzzians will be left just feather
But thoughts, the thoughts,

The thoughts, the thoughts…
It is the only thing that never stops.

Що ж, людоньки, пора…

Що ж, людоньки, пора…
Пора збирать нам речі у дорогу
Пора, людоньки, хоч ця краса
вам снитиметься знову й знову.

Вам снитимуться ці ліси,
небо, квіти - все, я знаю,
та час іти від рідної роси…
Хотів би я завадити цьому грозою…

Грозою, що вимиє всі біди
і блискавкою спалить міст,
щоб більше жоднії бандити
не виламували пліт,

не руйнували наші долі,
а ми - жили, як слід,
бо настраждали вже доволі…
Пора, людоньки, в політ!

Знайдемо нам нову долину
навіть кращу за оцю!
А поки - злітайте, я в кінці полину!
Пора відчути вітер по лицю!

Ждунів Майбутнє не вітає.

Коли я востаннє сповідався?
Коли востаннє виплюнув фігню?
Ні, не на яку ти сподівався,
я про правду, якою я живу.

Коли я востаннє говорив
про думки свої інтимні?
Ні, я не про секси чи прорив,
а свої переживання дивні.

А взагалі, коли мене востаннє
запросили по причині ”Я”,
по причині “Ти мені не рідне,
але справжнє даєш почуття.“?

Не пам’ятаєте? Що ж, я теж,
думаю, це знак мені рушати.
Я вже втомився від пожеж,
тож варто у Майбутнє прямувати.

Там, в Майбутньому, немає звиклих
до невдячності людей.
Там, в Майбутньому, достатньо стиглих
для стосунків вам очей.

Там, в Майбутньому, мене не візьмуть
до своїх списків молодців.
Там, в Майбутньому, всіх приймуть
як і всіх створінь, повір.

Повір, без тебе життя краще буде
для мене, особливо як для мовчуна.
Та й тобі хвилюватися не трудно,
тебе вислухають, як і іншого Ждуна.

Повір, така вже справжня доля у Ждунів,
вони не до цього Майбутнього належать.
Просто завжди загорається між нами гнів,
а до такого поважного міста воно протилежне.

Отож, спасибі вам за гостинність,
нам пора, ми вже рушаємо в дорогу.
Прошу, забудьте про нашу милість,
вона давно уже пройшлася по порогу.

Сенсею?...

Ця картина мальована мною,
моїм світом, пам’яттю моєю.
Як же я піду до бою,
якщо не розумію її, сенсею?

За що я буду боротись?
За картину? За себе? Їй богу!
В цьому сенсу нема, тож битись
не збиравсь і не буду.

Кажете, є сенс?
Де ж? Я перед вами стою,
я не жертва окупанства,
щоб разом з рабами буть у бою.

А що мої предки й традиції?
Вони ще живі? Чи їм мирно вже
в гробу лежать не дається?
Чи хтось з них за те сміття старе вріже?

Які репресії? Про що ви говорите?
Вони померли від якоїсь хвороби.
Беріть, ось, документи краще почитайте!
І не переймайтесь за мотлох хліборобів.

З моєї сторони? Неповага?
А яке вам, скажіть, будь ласка, діло?
Тим паче, що з мого роду ніяка карга
і ніякий куркуль - не Ісус, щоб воно воскресло.

Та навіщо вам те дрантя? Поясніть,
що це у вас за фетиш?
Чи ви колекціонер і тепер вмить
свою душу за це продасте, як коти за миш?

АЙ! Це! Що це було́?
Хто посмів навіть не стрілою,
а оцим простим барахлом
у мене стріляти, як по гною?

Сенсею, це ж неподобство мене затикати!
Сенсею, що це там здаля летить?
Сенсею, без пояснень вам краще мовчати!
Сенсею,...
ЧОГО ТАК БОЛИТЬ?!

Сенсею, ви ж усе знаєте, правда?

То за що мені така карма,
що брати настільки близькі
так нашкодили мені?

Карма не причому? Чому ж тоді?
Таке вже було? Теж ні за що?
Я не пам’ятаю, щоб ви про щось подібне у воді
мені розка… А…

Les nuages qui prennent mon courage…

Tout le temps je vois le champ.
Tous les nuages prennent mon courage
comme elle attend juste cet homme…

Tu télécharges leurs reportage,
tu décris tous les "h".
Et moi, je regarde les nuages
qui prennent mon courage
et mon grand désir
raconter de mes rêves
où on peut grandir…

Обіцяна Образа

Про свої плани вже давно обмовився,
Тепер стараєшся надумать, що ж на звинувачення сказать.
Чи то забув, чи то не встиг, чи полінився,
Чи просто звик не закінчати справу, хоч як тебе благать.

І ж знаєш ти чудово - не вивітриться
Образа на твою душу ось так, за одну мить.
І все одно не думаєш змінитися,
Хоч сам уже втомився від своїх обіцяних комет.

Гучна Підсвідомість

Я була тихою,
Тому й була помітною,
Що не мала бурхливих реакцій,
Що було своєрідною кастрацією.

Мене було мало чути,
Поки справи були добре,
Поки знали, що робити,
Поки душа ніби-то хоробра.

Я дорівнювала тиші,
казали, що спокоєм пахнула.
Казали якісь розумніші,
поки терпіння моє тануло.

Ставала я психологом
(без освіти, звісно),
як ставався перелом
у розумніших кісток.

Тільки так мій голос,
який втискували скрізь,
став для них мов колос,
мов життєво-важний русоріз.

Бо ж слухати вміє кожен,
дослухатися - не всі.
Зрозумієш лише потім,
що означали мої голі,
як то кажуть: "грубі",
чи то "чорно-білі",
попередження тобі.